

Таърихи Пинҳони Ояти Чил — Рақами Ёздаҳ

Шумораи ёздаҳ

Jeff Pippenger

2026-05-21

Китоби Юил шояд мустақимтарин ваҳйи борони охир дар Навиштаҳо бошад, ва Юил сухани худро бо ишора ба ҷаҳор насли иртидод оғоз мекунад, ки онро калисои Лоудикиягии Адвентистони Рӯзи Ҳафтум ба анҷом расонидааст. Он ҷаҳор насли харобии рӯ ба афзоиш, ки дар оятҳои аввали Юил тасвир шудаанд, бо ҷаҳор зиштии рӯ ба афзоиш дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл мувофиқат мекунанд. Солҳои 1863 то 1888 насли аввалро намояндагӣ мекунанд, ва он радди паёми асосгузори Миллериёро ифода мекунад, чунон ки он дар рӯйхатномаҳои пешқадамони солҳои 1843 ва 1850 нишон дода шудааст, ва дар боби дуюми Ҳабакқуқ низ инъикос ёфтааст, ва он аҳдро рамзӣ месозад, чунон ки онро ду лавҳаи Дах Аҳком намояндагӣ мекунанд.

Аз соли 1888 то 1919 наслро ифода мекунанд, ки таҷрибаи адолат ба воситаи имонро рад намуд; он таҷрибаеро ба вуҷуд меоварад, ки бо калисои Филадельфия намояндагӣ шудааст. Дар насли аввал исён ба қори роҳбарие, ки аз ҷониби Уилям Миллер намояндагӣ мегардид, нигаронида шуда буд, ва дар насли дуюми соли 1888 бар зидди роҳбарии Рӯҳи Нубувват исён қарда шуд. Насли сеюми соли 1919 бо китоби Уилям Уоррен Прескотт, *The Doctrine of Christ*, оғоз ёфт ва бо китоби *Questions on Doctrine* дар соли 1957 ба анҷом расид. Он насли сеюм насли созиш бо ҷаҳон буд, ҳангоме ки адвентизм аккредитатсияи амалияҳои тиббиро аз ҷониби Ассотсиатсияи тиббии Амрико, ва аккредитатсияи коллеҷҳои худро аз ҷониби донишмандони академии протестантизми муртад ва католикияти румӣ мечуст.

Дар насли сеюм машварати таълимӣ, ки аз қалами Эллен Уайт содир шуда буд, рад қарда шуд ва ба ҷойи он амалияҳои бардурӯғи таълимии ҷаҳон қабул гардиданд, чунонки онҳо дар фалсафаи таълимии Юнон ифода меёбанд. Таълими юнонӣ бо олиҳаи Афина муаррифӣ мешавад, ки дар маъбади тақрории Партенон дар Нашвилл, Теннесси, ҷой дода шудааст.

Маорифи ҳақиқӣ дар Китоби Муқаддас дар мактабҳои анбиё, ки бо пайғамбар Элишоъ вобаста буданд, намунавор нишон дода шудааст. Шӯриши Маккабиён аз соли 167 то м. ва то харобии Ерусалим дар соли 70 м., ба андозаи бузург эътирозе буд бар зидди нуфузи маорифи юнонӣ ба фарҳанг ва миллати замини қадимии ҳақиқӣ ва пурҷалол. Эътирози Маккабиён шӯрише буд бар зидди таъсири Юнон дар ҳар сатҳ, аммо таъсири таълимии Юнон дар таърих ва ангеаҳои ғайратмандони Маккабӣ он қадар фарогир буд, ки онро аз ин воқеият ҷудо кардан мумкин нест, ки маорифи юнонӣ шояд бузургтарин омиле буд, ки бо рад кардани Исои Масеҳ аз ҷониби яҳудиён ҳамчун Масеҳи онҳо алоқаманд буд. Китобҳо навишта шудаанд, ки таъсири манфии маорифи юнонӣ бар яҳудиён ва саҳми маорифи дурӯғинро дар рад кардани яҳудиён ва маслӯб шудани Масеҳ муайян мекунанд.

Шӯриши Маккабиён бо шӯриши соли 1776 дар замини ҷалолманди рӯҳони муосир мутобиқат мекунад. Айни ҳол дар Иёлотӣ Муттаҳида зиёда аз 4,000 донишгоҳи расман сабининомшуда вуҷуд дорад, ки бар фалсафаи усулҳои таълимии ҷонӣ ва иезуитӣ бино ёфтаанд. Бесарусомонӣ ва беқонунии зиёда аз даҳ соли гузашта бевосита ба ба ном марказҳои таълимии Иёлотӣ Муттаҳида нисбат дода мешаванд, ки даҳсолаҳо боз донишҷӯёнаро талқин ва шакл додаанд, ки онҳо аллакай аз ҷониби расонаҳо ва манобеи фароғатӣ ба қабули фалсафаҳои глобалистӣ, ки аз фалсафаҳои шайтонӣ давраи Инқилоби Фаронса сарчашма мегиранд, омода карда шуда буданд. Донишҷӯёни донишгоҳҳои имрӯза пеш аз он ки ба марказҳои таълимие, ки барои ҳамла ба сафедпӯстон, масеҳиён ва таърихи ҳақиқии Амрико тарҳрезӣ шудаанд, ворид шаванд, аллакай ба қабули тарзи зиндагӣ, ки онро Садум ва Амӯра намоёндагӣ мекунанд, мутобиқ гардонидани шуда буданд. Шаҳрванди имрӯзаи Иёлотӣ Муттаҳида, ки меҳодад низомии доимии дуқабатаи адолатро, ки иҷрои он дар кӯчаҳо афканда шудани адолат ва ҳақиқат аст, чунон ки дар Китоби Муқаддас ва Рӯҳи Нубувват муайян шудааст, дарк намояд, бояд фаҳмад, ки вазъиятҳои кунунӣ натиҷаи ҳамлаи мақсаднок ва тарҳрезӣшуда мебошанд, ки аз солҳои нахустини ҳаёт ба воситаи низомии таълимие талқин карда мешавад, ки барои ба зерӣ назорати глобалистони элитарӣ — қудрати аждаҳо! — овардани инсоният тарҳрезӣ шудааст.

Дар навиштаҳои Эллен Уайт панҷ мавзӯи асосӣ вуҷуд доранд: маориф, ислоҳоти тандурустӣ, зиндагии масеҳӣ, мавзӯи «Муборизаи Бузург» ва парҳезгории амалӣ. Маориф яке аз панҷ мавзӯи асосӣ дар Рӯҳи Нубувват мебошад, ва Эллен Уайт ба ҳамон андоза пайғамбари Китоби Муқаддас буд, ки ҳар пайғамбаре, ки дар Қаломи Худо зикр шудааст. Аз ҷумла, ин маъно дорад, ки ҳаёти ӯ намунаи он яқсадӣ чӣхилу чор ҳазор аст ва барои онҳо низ намуна мебошад. Пеш аз он ки касе фикр кунад, ки танҳо Масеҳ бояд намунаи мо бошад, Павлус мегӯяд:

Зеро агарчи шумо дар Масеҳ даҳ ҳазор мураббӣ дошта бошед ҳам, лекин падарони бисёр надоред; зеро ки ман дар Масеҳи Исо шуморо ба воситаи Инҷил ба дунё овардаам.

Бинобар ин аз шумо илтиҷо менамоям: пайравони ман бошед. 1 Қӯринтиён 4:15, 16.

Ҳамчун набӣ Эллен Уайт намуна мебошад. Танҳо як бор Эллен Уайт нақши узви шӯроиро пазируфт, ва он вақт ҳангоми таъсиси як коллеҷ буд, ки принципҳои тарбияи ҳақиқиро, чунон ки яке аз панҷ мавзӯи асосии хизмати ӯ баён гардидааст, дар бар мегирифт. Он коллеҷ дар Мэдисон, Теннесси, дар ҳудуди ноҳияи метрополитении Нашвилл, Теннесси ҷойгир аст. Ӯ на танҳо розӣ шуд, ки аз соли 1904 то як сол пеш аз марги худ дар соли 1915 дар шӯроӣ муассисони коллеҷи Мэдисон бошад, балки дар интиҳоби замин, ки коллеҷ дар он бунёд гардид, нақши ҳалқунанда бозид. Нашвилл маркази низомии таълимии ҷонӣ аст, ки дар таърихи Маккабиён ба яҳудиён барои қабул кардани Масеҳи худ монеа шуд; ва онҳо намунаи протестантизми муртадонаи замонавӣ мебошанд, ки мо ҳоло дар он зиндагӣ мекунем. Хати Маккабиён ба таври устувор дар таърихи пинҳони ояти чӣхил муқаррар гардидааст, ки протестантизми муртадонро ифода мекунад, ки ҳоло ба таври комил бо ҳамон самароти вайронгари таълими ҷонӣ, (гарчанде дар шакли муосири он) таълим дода шудааст.

Дар насли сеюми адвентизм роҳбарияте, ки Рӯҳи Нубувватро дар соли 1888 рад карда буд, интиҳоб намуд, ки низоми таълимии худро ба сохтори аккредитатсионии ҷаҳон вогузорад. Нашвилл маркази рамзии ҳам таълими ҳақиқӣ ва ҳам таълими бардурӯғро ифода мекунад. Набӣ ҳамон шахро баргузид, ки ҷаҳон барои ҷовидона сохтани таълими ҷунонӣ баргузида буд; зеро, бар хилофи таълими ҷунонӣ, ки бар ҷудо кардани ҳақиқат ба фанҳои ҷудогона бино ёфтааст, то куллиятро нобуд созад, таълими ҳақиқӣ пояи асосии ҷор мавзӯи дигари аслии Хоҳар Вайт мебошад: ислоҳоти тандурустӣ, парҳезгории амалӣ, зиндагии масеҳӣ ва, бахусус, мавзӯи «Муборизаи Бузург».

Исо ҳамеша анҷомро бо ибтидо тасвир мекунад, ва озмоиш дар Боғи Адан озмоишро тасвир мекунад, ки ҷаҳон ҳоло бо он рӯ ба рӯ гардидааст. Озмоиш дар анҷом ҳамон аст, ки ҳар як озмоиши Китоби Муқаддас аст, зеро Худо ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад. Озмоиши Китоби Муқаддас раванди озмоиши секадамӣ аст, ки ду табақро ба вучуд меоварад, ки дар анҷоми раванди озмоиш зоҳир мегарданд. Фариштаи аввал ин се қадамро чунин баён мекунад: аз Худо тарсед, Ёро ҷалол диҳед, зеро соати озмоиши ҳалқунандаи доварӣ фаро расидааст. Қадами аввал амр буд, ки аз дарахти маърифати неку бад нахӯранд. Азбаски тарси зарурии Худоро надошт, Ҳавво дар озмоиши дарахт ноком шуд ва аз мевае, ки ҳам неқӣ ва ҳам бадири ифода мекард, хӯрд. Тарси Худо дар Одам ёро аз дохил шудан ба исёни дарахт бознадошт, ва доварӣ бар ҳар дуи онҳо оварда шуд, зеро онҳо зиндагиро бе ҳузури доимии Илоҳият зоҳир намуданд.

Санҷиши рӯзҳои охир бо ҳушдоре оғоз меёбад, ки афзоиши донишро бихӯранд, ки дар ваҳйи Исои Масеҳ андаке пеш аз он ки муҳлати имтиҳони инсоният ба анҷом расад, мӯҳраш кушода мешавад. Хоҳ дар миёни адвентизм бошад, хоҳ дар миёни онҳое ки берун аз адвентизманд, ин санҷиш бар қабул ё рад кардани афзоиши «дониш», ки дар замони мо мӯҳраш кушода шудааст, асос меёбад. Он санҷиши дониш бо дарахти санҷиши Боғ намоёндагӣ мешавад, ки дониши ё неку ё бадро ифода мекунад. Маорифи ҳақиқӣ дар Нашвилл, Теннесси, дар соли 1904 ҷойгир ва рамзгузорӣ шуда буд, ва маорифи бардурӯғ дар Нашвилл дар соли 1897 ҷойгир ва рамзгузорӣ шуда буд, сипас дар соли 1920 ҳамчун сохтори доимӣ аз нав бино карда шуд. Дар ҳаёти пайғамбарзан маорифи ҳақиқӣ дар Нашвилл муқаддас шумурда шуда буд, ва маорифи бардурӯғ низ муқаддас шумурда шуда буд. Пас аз марги ӯ дар соли 1915 маорифи бардурӯғ дар сохтмони дуюм ва доимии маъбади Партенон барқарор карда шуд, ва маорифи ҳақиқӣ ба воситаи созиш бо ҷаҳон аз ҷониби роҳбарияти калисои Лаодикиягии Адвентистони рӯзи ҳафтум рад карда шуд.

Лақаби Нашвилл, «Афинаи Ҷануб», ба интиҳоби ин бино ҳамчун маркази намоишгоҳи садсолагии соли 1897 таъсир расонд. Як қатор биноҳои намоишгоҳ бар пояи намунаҳои бостонӣ сохта шуда буданд. Аммо Партенон ягона биноест, ки нусхаи комилан дақиқ буд. Имрӯз Нашвилли иёлати Теннесси бо мусиқии худ машҳур аст, аммо пеш аз он ки Осорхонаи Ҷонни Кэш вучуд дошта бошад, Нашвилл на бо овозхонӣ, балки бо маорифи худ машҳур буд.

То солҳои 1850-ум Нашвилл, ба шарофати таъсиси муассисаҳои сершумори таҳсилоти олии аллакай лақаби «Афинаи Ҷануб»-ро ба даст оварда буд; он нахустин шаҳри ҷанубии Иёлотӣ

Муттаҳида буд, ки низоми мактабҳои давлатӣ таъсис дод. То поёни аср, дарҳои Fisk University, St. Cecilia Academy, Montgomery Bell Academy, Meharry Medical College, Belmont University ва Vanderbilt University ҳама дар Нашвилл кушода мешуданд. Дар он вақт, Нашвилл ҳамчун яке аз шаҳрҳои бисёр нозукпарвар, сарватманд ва босаводи ҷануб шинохта мешуд, ки аз сарват ва фарҳанг лабрез буд.

Асрори шарорат дар Каломи илҳомбахш ҳам исм аст ва ҳам феъл. Илҳом Шайтон ва попро, ки Хоҳар Уайт ўро «дасти ростӣ» Шайтон меномад, ҳамчун асрори шарорат муайян мекунад. Бо вучуди ин, «асрори шарорат» ҳамчунин омезиши ҳақиқат ва иштибохро тавсиф мекунад. Чор насли иртидоди Юил бо чор макрӯҳоти рӯ ба афзоиши боби ҳаштуми Ҳизқиёл мувофиқат мекунад. Он ду шоҳид бо чор калисои аввали Ваҳй мувофиқат мекунанд, ва калисои сеюм бо созиши Константин, яъне масеҳият дар омезиш бо бутпарастӣ, ифода меёбад. Он чор калисои аввал бо таърихи Исроили қадим мувофиқат мекунанд, ки он таърихи Исроили муосирро рамзӣ месозад.

Дар насли сеюми Исроили қадим, подшоҳони Исроил бо халқҳои дигар иттиҳодҳо барпо карданд, ки ҳаргиз набояд бо қавми Худо ба иттиҳод оварда мешуданд. Мувозии Исроили қадими ҳарфӣ ва калисои масеҳӣ, чунон ки дар китоби Ваҳй баён гардидааст, мавзӯи нубувватист, ки ба таври равшан дар таҳқиқоте бо унвони «Ҷадвалҳои Ҳабаққуқ» пеш гузошта шудааст. Юил насли чорум ва ниҳойро, ки аз будани қавми баргузидаи аҳдии Худо «маҳрум» мегардад, бо бисту панҷ пироне мутобиқ месозад, ки дар чор зишти рӯ ба афзоиши Ҳизқиёл ба офтоб сачда мекунанд. Он насли чорум, ки дар он Адвентизми Лодикиёии Рӯзи Ҳафтум ҳангоми сачда кардан ба офтоб назди қонуни якшанбе маҳрум мегардад, бо калисои чоруми Тиёттира мувофиқат мекунад, ки ҳукмронии папиро ё дар соли 538, ё дар қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда рамзӣ месозад. Калисои сеюми Перғомус «муросо»-ро ифода мекунад, хоҳ Исроили қадим, ки бо салтанатҳои бутпараст ҳамоҳанг мешуд, ва хоҳ Константин, ки бутпарастиро бо масеҳият дарҳам омехт; ва он ду шоҳид ба насли сеюми ҳайвони заминии Ваҳй боби сздаҳ мурочиат мекунанд.

Чаҳор насли Иёлоти Муттаҳида, ки дар миёни ҳақоиқи дигар аз ҷониби Миср дар давраи асоратии 400/430 сол рамзӣ нишон дода шуда буд, бо ғарқ шудани фиръавн дар обҳои Баҳри Сурх ба анҷом расид. Он обҳо поёни он миллатеро нишон доданд, ки ҳангоме ки Худо ба воситаи пайғамбар Мӯсо барои Исроили қадим наҷотро ба амал овард, бояд доварӣ мегардид. Бар Иёлоти Муттаҳида дар он давраи замоне доварӣ мешавад, ки дар он доварӣ бар калисои Худо ба анҷом мерасад; бинобар ин, бояд қайд кард, ки обе, ки ҳаёти фиръавнро ба поён расонид, бар фиръавн тавассути раҳо шудани боди шарқӣ оварда шуд, ки ҳангоми наҷот додани қавми баргузидаи Худо он обҳоро дар ҷояшон нигоҳ медошт. Боди шарқӣ воқеаи сеюм аст, ки бар қонуни якшанбе зарба мезанад, вақте ки заминларзаи Ваҳйи ёздаҳум фаро мерасад.

Насле, ки пеш аз насли чорум ва ниҳойи ҳайвони заминӣ меояд, бар ҳар ду шох — ҳам ҷумҳурихоҳ ва ҳам протестантӣ — ба камол мерасад. Муросои шохӣ ҷумҳурихоҳ, ки дар насли сеюми он ба анҷом расид, дар давраи атрофи ҷанги якуми ҷаҳонӣ рух дод, ва он нишон дод, ки Иёлоти Муттаҳида сохтори иқтисодии худро ба глобалистони Резерви

Федералӣ вогузор кард. Дар ҳамон давра адвентизми лаодикиявии рӯзи ҳафтум кӯшиш намуд, ки кори тиббӣ ва таълимии худро мувофиқи меъёрҳои маориф ва тибби дунявӣ “аккредитатсия” намояд. Ҳамчун феъл, “сирри беитоатӣ” муросои Константин ва подшоҳони Исроили қадимро бо қудратҳои ҷаҳон ифода мекунад. Калимае, ки илҳом барои тавсифи ин муросо истифода кардааст, “омехташавӣ” аст, ки дар луғати замони Эллен Уайт чунин таъриф шудааст: «дар як омехта омехтан ё муттаҳид кардан; дарҳам омехтан». Дарахти маърифати неку бад дарахти омехташавӣ, дарахти муросо аст. «Ҷанги охирини пуриқтидор» бӯҳрони қонуни якшанбе аст, ва омодагии Шайтон барои он бӯҳрон «сирри беитоатӣ» мебошад, ки ҳикмати инсониро бо ваҳйи Илоҳӣ дарҳам меомезад.

«Шайтон бо тамоми ҷиддият нақшаҳои худро барои он низои азими охирин тарҳрезӣ мекунад, вақте ки ҳама ҷониберо интиҳоб хоҳанд кард....»

«Ба овозҳои гӯш фуру диҳед, қувваҳои роҳи, ки дар ҷаҳон ғолиб меоянд, дарёбед. Оё ягон овози дуо ҳаст? Оё ягон нишонае мебинед, ки Худо эътироф мешавад? Қоҳинон ҳастанд, бисёранд; вале онҳо шарияти Яҳуваро зерини худ поймол мекунад. Либосҳои онҳо ба хуни ҷонҳо олула шудаанд. Анбӯҳи мардум ба девҳо қурбонӣ меоранд. Бингаред, эй шумо, ки миёни итоат ва ноитоатӣ дар тарғиб ҳастед. Дар тасаввур ба анбӯҳи бузурги мардум назар кунед, ки назди қурбонҳои Шайтон сачча мекунад. Ба мусиқӣ, ба забоне, ки таҳсилоти олий номида мешавад, гӯш диҳед. Аммо Худо онро чӣ эълон мекунад? — Асрори бадкорӣ». Pamphlets, 004, 11.

Дар низои охирин, вақте ки «ҳама ҷониб хоҳанд гирифт», озмоиши Боғи Адаи такрор мешавад. Он озмоише, ки дар ибтидо танҳо ба дарахте дар миёни боғ маҳдуд буд, дар анҷом дар тамоми ҷаҳон такрор мегардад. Қори Шайтон пеш аз ҷанги ниҳой «сирри беқонунӣ» аст, ки ҳамчун «таҳсилоти олий» таъриф мешавад! Рамзи «таҳсилоти олий» дар замини ҳайвони заминӣ дар Нашвилл, Теннесси — «Афинаи Ҷануб» — ёфта мешавад, ки дар он ҷо маъбади Партенон ҷойгир аст, дар муқоиса бо таълими ҳақиқӣ, ки замоне дар Нашвилл аз ҷониби Коллеҷи Мэдисон намоёндагӣ мешуд. Изҳороти зерин аз илҳом дар анҷоми ин мақола ба таври қисқисса мешавад, аммо ҷанг нукта бояд дар ҳамаи ҷо мавриди баррасӣ қарор гирад.

Ҳама ба ҳикмат ниёз доранд, то бо диққат сирри бадири таҳқиқ намоёнд, ки дар анҷоми таърихи ин замин чунин нақшаи бузург мебошад....

«Барои бихишти барқароршуда роҳи миёна вучуд надорад. Пайғоме ки барои инсон барои ин рӯзҳои охир дода шудааст, ин нест, ки бо тадбирҳои башарӣ омехта гардад....»

«Онҳое ки Худо онҳоро ба мақомҳои баланди эътимод бардоштааст, метавонанд аз нури осмон ба ҳикмати инсонӣ рӯй гардонанд.... Ҳар касе ки мехоҳад соҳиби ҳислате гардад, ки ӯро ҳамкори Худо созад ва таҳсини Худоро дарёфт намоёнд, бояд худро аз душманони Худо ҷудо кунад ва ҳақиқатро, ки Масеҳ ба Юҳанно дод, то ба ҷаҳон бирасонад, нигоҳ дорад». Manuscript Releases, ҷилди 18, 30–36.

«Ҳама»-е, ки ба «ҳикмат» ниёз доранд, ҳамаи онҳоро ифода мекунад, ки ба раванди озмоише дароварда мешаванд, ки дар ниҳоят ду синфи парастикунандагонро ба вучуд

меорад. «Ҳакимон» онҳое ҳастанд, ки «ҳикмати» лозимро ба даст меоранд. Раванди озмоиш аз он оғоз меёбад, ки ваҳйи Исои Масеҳ кушода мешавад, андаке пеш аз анҷоми муҳлати имтиёзи инсон. Он кушода шудан оғози «афзоиши дониш»-ро мегузорад. Онҳое, ки бо озмоиши вобаста ба ваҳйи Исои Масеҳ рӯ ба рӯ мешаванд, «равған»-и дониши нубувватино ба даст хоҳанд овард, ки барои роҳнамоӣ, омода сохтан ва тақдис намудан пеш аз фаро расидани бодӣ шарқӣ дар қонуни якшанбе таъйин шудааст. «Дарахти маърифати неку бад» рамзи Нони Осмонӣ қалбақӣ аст, ки бояд ё хӯрда шавад ё рад карда шавад.

Дар Чалил, дар куништгоҳи Кафарнаҳум, Исо дар як воқеа аз ҳар вақти дигари хизматаш пайравони бештареро аз даст дод. Дар он ҷо санҷиш ин буд, ки оё суҳанони нубувватино Масеҳ айнав буданд ё рӯҳонӣ, ва онҳое ки аз ин санҷиш нагузаштанд, ноком шуданд, зеро фаромӯш карданд, ки инсон бояд бо ҳар калимае зиндагӣ кунад, ки аз даҳони Худо содир мешавад. Масеҳ равшан баён карда буд, ки Ё Ноне аст, ки аз осмон нозил шудааст, ва онҳое ки аз ин санҷиш нагузаштанд, Ҳақиқатро бо ҳикмати инсонӣ, ки бо юнониён намоёндагӣ мешавад, омехта карда буданд.

Пеш аз он ки Ҳавво шикасти боғро оғоз намоёд, Масеҳ ҳам Одам ва ҳам Ҳавворо дастур дода буд, ки аз мевани дарахти маърифати неку бад нахӯранд. Аввалини се қадами Инҷили ҷовидонӣ тарси Худо аст.

«Бигзор ақл ҳақиқатҳои азими ваҳиро дарк намоёд, ва он ҳаргиз қонеъ нахоҳад шуд, ки қувваҳои худро бар мавзӯҳои беҳуда ба кор барад; он бо нафрат аз адабиёти пасту бемаънӣ ва саргармиҳои беҳудае, ки ҷавонони имрӯзро ғасод мекунанд, рӯ хоҳад гардонид. Онҳое ки бо шоирон ва ҳакимони Китоби Муқаддас ҳамсухбатӣ кардаанд, ва ҷонҳояшон аз аъмоли пурҷалоли қасрамонони имон ба ҳаяҷон омадааст, аз он саҳроҳои ғании тафаккур бо диле басо поктар ва бо зеҳне болотар хоҳанд баромад, аз он ки агар ба омӯхтани машхуртарин муаллифони дунявӣ машғул мебуданд, ё қорномаҳои фиръавнҳо, Ҳиросусҳо ва қайсарони ҷаҳонро тамошо карда, онҳоро ситоиш менамуданд.»

«Қувваҳои ҷавонон аксаран нуҳуфта мемонанд, зеро онҳо тарси Худоро ибтидои ҳикмат намесозанд. Худованд ба Дониёл ҳикмат ва дониш дод, зеро ӯ намегузашт, ки ҳеҷ қуввае бар ӯ таъсир расонад, ки ба усулҳои динии ӯ ҳалал ворид кунад. Сабаби он ки мо ин қадар кам мардонӣ дорои тафаккур, устуворӣ ва арзиши воқеӣ дорем, дар он аст, ки онҳо гумон мекунанд бузургиро метавонанд дар ҳоле пайдо кунанд, ки аз Осмон ҷудо мешаванд». Messages to Young People, 255, 256.

Ҳавво «тарси Худо»-и худро аз даст дод. Ё бояд аз суҳанони Худо ба ларза меомад, ки ин сифати он ясаду ҷилу ҷор ҳазор аст. Тарси Худо нахустини се озмоиш аст, ва он ҳангоме оғоз меёбад, ки Қаломӣ нубувватӣ аз мӯҳр кушода мешавад, ва дар ниҳоят синфи доноён ва синфи нодонро ба вучуд меорад. Оғоз барои онҳое ки таъин шудаанд доно бошанд, ин аст, ки аз Қаломӣ Худо ба ларза оянд. Ҳавво инро накард, ва ҳангоме ки бо қадами дуҷуми раванди озмоиш рӯ ба рӯ шуд, натавонист ба Худо ҷалол диҳад, ва сипас бо соати доварӣ рӯ ба рӯ гардид, ки дар он урёнии Лудикияро зоҳир намуд.

«Ҳар касе ки меҳоҳад ҳислати масеҳиро ба камол расонад, бояд юғи Масеҳро бар дӯш гирад. Агар онҳо хоҳанд, ки дар Масеҳи Исо дар ҷойҳои осмонӣ якҷо нишинанд, бояд ханӯз бар ин замин аз Ё биомӯзанд. Масеҳ худро писанд накард. Тамоми ҳаёти Ё инкишофи хайрхоҳии пок ва беғаразона буд. Ё табиати инсониро ба Худ гирифт, то ба ҷаҳони суқуткарда, ба Шайтон ва қуништҳои ӯ, ба қоиноти осмон, ба оламҳои носуқуткарда нишон диҳад, ки табиати инсонӣ, агар бо табиати илоҳии Ё муттаҳид гардад, метавонад қомилан ба шариати Худо итоаткор шавад. Ҳама бояд бипурсанд: “Ман чӣ бояд кунам, то наҷот ёбам?” Худо дилҳои фуроҳан ва шикастаро талаб мекунад, ки аз қаломии Ё меларзанд. Танҳо аз қурбонҳои илоҳӣ мо метавонем машғали осмониро қабул кунем, ки қангоми қабул шуданаш ба мо назари қомил ба қоиноти худӣ мо медиҳад ва қалолату шукӯҳи Масеҳро бар мо ошкор месозад. Вақте ки ин дида мешавад, Худо моро таҳти роҳнамоии Рӯҳулқудс қарор медиҳад, ва Ё моро ба тамоми ростӣ хидоят хоҳад кард». Bible Echo, July 20, 1896.

Омезиши ҳақиқат ва ҳатогӣ қори Шайтон аст, ки ҳамчун сирри шарорат шинохта мешавад. Созишқори тамоми инсоният дар ҳаракатҳои ниҳонии довари таҳқиқотӣ дар маъбади Партедон дар Нашвилл, Теннесси, таҷассум ёфтааст.

«Фиритодани қавонони мо ба донишгоҳҳои, ки дар он қо вақти худро ба андӯхтани дониши забонҳои юнонӣ ва лотинӣ сарф мекунанд, дар ҳоле ки сару дилҳои онҳо аз афқору эҳсосоти муаллифони бедин, ки қарои фаро гирифтани ин забонҳо онҳоро меомӯзанд, пур қарда мешавад, қори хирадмандона нест. Онҳо донише ба даст меоранд, ки ҳеҷ зарурати воқеи надорад ва бо дарсҳои Устоди Бузург мутобиқат намекунад. Одатан қасоне, ки ба ин тарз таълим гирифтаанд, худписандии зиёд доранд. Онҳо гумон мекунанд, ки ба қуллай таҳсилоти олий расидаанд ва худро бо тақаббур нигоҳ мефоранд, гӯи ки дигар шогирд нестанд. Онҳо қарои хизмати Худо вайрон мешаванд. Қамон, воситаҳо ва қӯшиши омӯзишии, ки бисёриҳо қарои ба даст овардани таҳсилоте, ки нисбатан беқоида аст, сарф қардаанд, мебоист қарои андӯхтани қунин таълиме ба қор бурда мешуд, ки онҳоро қардону қанони ҳамақониба, қарои зиндагии амалӣ муносиб месохт. Қунин таълим қарои онҳо аз арзиши олитарин бархӯрдор мебуд.»

«Қангоме ки донишҷӯён мактабҳои моро тарқ мекунанд, онҳо бо худ қӣ мебаранд? Онҳо ба қучо меқаванд? Онҳо қӣ хоҳанд қард? Оё онҳо донише доранд, ки ба онҳо имқон диҳад дигаронро таълим диҳанд? Оё онҳо тарбия ёфтаанд, то қадарон ва модарони хирадманд бошанд? Оё онҳо метавонанд ҳамчун устодони хирадманд дар сари як оила биистанд? Оё онҳо метавонанд дар ҳаёти қонаводагии худ фарзандони худро қунон таълим диҳанд, ки оилаи онҳо оилае бошад, ки Худо онро бо хушнудӣ бинқарад, зеро он рамзи оилаи осмонӣ аст? Оё онҳо он яғона таълимеро гирифтаанд, ки дар ҳақиқат метавон онро “таълими олий” номид?»

«Таълими олий қист? Ҳеҷ гуна таълимро таълими олий номидан мумқин нест, мақар он ки шабоҳати осмонро дар худ дошта бошад, мақар он ки қавонон ва духтаронро ба монанди Масеҳ қардонад ва онҳоро сазовори он бисозад, ки дар сари қонаводаҳои худ ба қои Худо биистанд. Ақар дар даврай таҳсили худ қавоне натавониста бошад, ки дониши забонҳои юнонӣ ва лотинӣ ва афқори дар осори муаллифони бедин дарқшударо ба даст

оварад, ӯ зиёни бузурге надидааст. Агар Исои Масеҳ ин навъи таълимро зарурӣ мешуморид, оё онро ба шогирдони Худ, ки Ӯ онҳоро барои анҷом додани бузургтарин коре, ки ҳаргиз ба инсонҳои фанӣ супурда шудааст,— яъне Ӯро дар ҷаҳон намоёндагӣ кардан,— таълим меод, намеод? Аммо баръакс, Ӯ ҳақиқати муқаддасро ба дасти онҳо супурд, то ба ҷаҳон дар соддагии он дода шавад.

«Замонҳое ҳастанд, ки донишмандони забонҳои юнонӣ ва латинӣ лозиманд. Баъзеҳо бояд ин забонҳоро омӯзанд. Ин неқ аст. Аммо на ҳама, ва на бисёре, бояд онҳоро омӯзанд. Онҳое ки гумон мекунанд, ки донишмандони юнонӣ ва латинӣ барои таҳсилоти олии зарур аст, дурро дида наметавонанд. Ҳамчунин донишмандони асрори он чизе ки мардуми ҷаҳон илм меноманд, барои дохил шудан ба Малакути Худо зарур нест. Шайтон аст, ки зеҳнро аз сафсата ва суннат пур мекунад, ки таҳсилоти ҳақиқии олиро истисно менамоянд ва худ бо омӯзанда нобуд хоҳанд шуд.

«Онҳое ки тарбияи бардурӯғ гирифтаанд, ба осмон назар намеафкананд. Онҳо Онеро, ки Нури ҳақиқист, “ки ҳар касро, ки ба ҷаҳон меояд, мунаввар месозад”, дида наметавонанд. Онҳо воқеиятҳои абадиро ҳаёл мепиндоранд, зарраеро ҷаҳон меноманд ва ҷаҳонро зарра. Дар бораи бисёре аз онҳое ки ба истилоҳ маълумоти олии гирифтаанд, Худо эълон мекунад: “Ту дар тарозу баркашида шудӣ, ва камомад ёфтӣ”,—камомад дар дониши қорҳои амалии зиндагӣ, камомад дар дониши он ки вақтро чӣ гуна ба беҳтарин тарз истифода бояд бурд, камомад дар дониши он ки чӣ гуна барои Исо меҳнат бояд кард». Review and Herald, August 17, 1897.

Огоҳии тӯбҳои оташи Нашвилл ба шахри тасодуфӣ тааллуқ надорад; он довари мустақимест, ки бар Адвентистҳои рӯзи ҳафтум, Иёлоти Муттаҳида ва ҷаҳон оварда шудааст. Тӯбҳои оташи Нашвилл барои гурӯҳҳои гуногуни адвентизм, ҳайвони замин ва ҷаҳон, хусусиятҳои мухталифро ифода мекунанд. Тӯбҳои оташи Нашвилл довари Худо бар таълими дурӯғин мебошанд, ки бо дарахти маърифати неку бад рамзгузорӣ шудааст.

Мо ин таҳқиқро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Бо тасвирҳои гуногун Худованд Исро ба Юҳанно ҳислати шарирона ва таъсири фиребандаи он касонеро нишон дод, ки бо таъқиби қавми Худо шинохта шудаанд. Ҳама ба ҳикмат ниёз доранд, то бо эҳтиёт сирри шароратро бичӯянд, ки дар анҷоми таърихи ин замин ҷойгоҳи бисёр бузург дорад. Ошкор сохтани аъмоли нафратангези соқинони қудратҳои ҳокими ҷаҳон аз ҷониби Худо — онҳое ки худро ба ҷамъиятҳои махфӣ ва иттиҳодияҳо мепайванданд ва шарияти Худоро эҳтиром намекунанд, — бояд қавмеро, ки нури ҳақиқатро доранд, қодир созад, ки аз ҳамаи ин бадихо худро дур нигоҳ доранд. Торафт бештар ҳамаи пайравони дини қозиби ҷаҳон аъмоли шариронаи худро зохир хоҳанд кард; зеро фақат ду тараф ҳастанд: онҳое ки аҳкоми Худоро риоя мекунанд ва онҳое ки бар зидди шарияти муқаддаси Худо ҷанг мекунанд....»

Душмани байни насли зан ва мор аз ҷониби Худованд ба таври равшан муайян шудааст. «Ва душманӣ мегузорам дар миёни ту ва зан, ва дар миёни насли ту ва насли вай; он сари туро хоҳад кӯфт, ва ту пошнаи вайро хоҳӣ кӯфт». «Ва ба Одам гуфт: Азбаски ба овози зани худ гӯш додӣ, ва аз дарахте хӯрдӣ, ки дар бораи он ба ту амр

дода, гуфта будам: “Аз он махӯр”, замин ба хоџири ту лаънатзада аст; бо ранҷ аз он хоҳӣ хӯрд тамоми рӯзҳои умри худ; ва он барои ту хорҳо ва хасакҳо хоҳад рӯёнид; ва гиёҳи саҳро ро хоҳӣ хӯрд; бо араки рӯи худ нон хоҳӣ хӯрд, то ба замин бозгардӣ; зеро ки аз он гирифта шуда будӣ: зеро ту хок ҳастӣ, ва ба хок боз хоҳӣ гашт».

«Бо пайравӣ аз роҳи худ, бо амал кардан мутобиқ ба васвасаҳои Шайтон ва бар ҳилофи иродаи маълумшудаи Худо, инсон беҳуда кӯшиш кард, ки худро боло барад ва баракат ёбад. Ҳамин тавр ӯ дониши таҷрибавии нофармонӣ ба аҳкоми Худоро ба даст овард. Ҳамин тавр ӯ неку бадро шинохт; ҳамин тавр вай садоқат ва вафодории худро ба Худо аз даст дод ва дарвозаҳои селоби шарорат ва ранҷро ба рӯи тамоми хонаводаи инсонӣ кушод. Имрӯз чӣ қадар қасон ҳамин озмоишро мекунад! Қай инсон хоҳад омӯхт, ки ягона василаи амнияти ӯ танҳо тавассути эътимоди комил ба «чунин мегӯяд Худованд» аст?»

«Шайтон мекӯшад, ки ихтироҷоти худро ба фарзандони Худо ба воситаи усулҳои инсонӣ таҳмил намояд. Ӯ мекӯшад, ки ҳамчун Худо пазируфта шавад, ё ҳатто болотар аз Худо ҷой дода шавад. »

«Ҳангоме ки ӯ рӯзи шанbero ба рӯзи аввали ҳафта табдил медиҳад, одамонро ба он меоварад, ки ба эълomiaҳои Худо бовар накунад, ва ҳамин тавр роҳҳо ва нақшаҳои худро чунон ба назар гиранд, ки дар ҷашми худ ва дар довари қачшудаи худ ниҳоят хирадманд менамоёнд. Бо сиёсати инсонӣ ӯ одамонро водор месозад, ки аҳкоми баёншудаи Худоро нисбат ба суннати инсонӣ қамқувваттар шуморанд, ва аз қонун, ки қамеша муқаддас, одил ва некуст, андаке дур шуданро қори қамаҳамият донанд. Ӯ мебинад, ки бо ҳамин тарз, бо боздоштани василаҳои инсонӣ аз он ки ҳамчун фарзандони итоатқор дар қамохангӣ бо Худо рафтор кунанд, метавонад анҷом ёфтани қори Худоро дар қаҳони мо монё шавад.»

«Аммо мақру ҳилаҳои шайтон бо воситаҳои инсонӣ, ки дар мақомҳои масъулona меистанд, ҳоло, баъд аз он ки озмоиши гуноҳ санҷида шудааст, қамон қадар сазовори тарс ва дури қустан аст, чунон ки дар мавриди нахустпадарони мо буд. Ба ман дастур дода шудааст, ки бигӯям: мардоне, ки дар қори Худо ба ҷойҳои масъулиятнок гузошта шудаанд, ҳаққи худро барои идора қардани дигарон аз ҳад зиёд баланд бардоштаанд. Мақоме, ки инсон ишғол мекунад, ҳислати ӯро дигар намекунад. Баъзеҳо чунин менамуданд, ки эҳсос мекунад, бояд барои қалисоҳо ва барои санаторияҳо тарҳ андешанд ва набояд дар қораи довари онҳо ҳеч қурсише бошад. Бигзор онҳо дар ҳар қадам аз Исо биомӯзанд. Ӯ бояд барои ҳар қас ҳоқимияти олий бошад.»

«Он ки бисёр вақт Муаллими мо будааст, мегӯяд: “Барои инсон чӣ қадар душвор аст, ки бо Худои худ қурӯтанона роҳ равад, бо рӯҳи шикаста роҳи Худоро пеш гирад ва пешниҳодҳои Шайтонро, ки гӯё манфиатҳои бузурги дунёвӣ пешкаш мекунад, рад намояд.” Таъсири он ки инсон ба ҷойи он ки устуворона бар он таҳқурсии мустаҳқаме, ки фақат Худо гузоштааст, биистад, роҳи худро пеш гирад, тақроран ва тақроран падида омадааст. Сарқашӣ аз рафтан дар роҳҳои росте, ки Худо муайян қардааст, онҳоро ба сарқардонӣ хоҳад овард ва ба дигароне, ки бо ҳамин озмоиш ва имтиҳон рӯ ба рӯ ҳастанд, ҳикмат нахоҳад омӯхт. Қай инсон хоҳад омӯхт, ки Худо Худост, на инсон, то

тағйир ёбад?»

«Баъзе касоне ки аз роҳи рост дур шудаанд, пайваста дар таби доимӣ будаанд, то масъулиятҳоеро ба даст гиранд, ки Худо бар дӯши онҳо нагузоштааст. Худо ҳар як воиз ва ҳар як табибро даъват мекунад, ки соддагии ростиро нигоҳ доранд. Писари Худо, ки ҳам дар Аҳди Қадим ва ҳам дар Аҳди Ҷадид ошкор шудааст, имрӯз Начотдиҳандаи ҷаҳони мост. Ҳар як миссионери тиббӣ бояд таълими худро аз Ё бигирад. Агар ӯ худро аз мири қудрати ҳаво чудо накунад, ҷонҳоеро, ки ба ӯ эътимод доранд, ба гумроҳӣ хоҳад бурд. Бигзор ҳама аз одамоне эҳтиёт кунанд, ки ончунон омӯзонида ва боло бардошта шудаанд, ки нақшаҳоишон барои мардуми одӣ фаҳмо нест.»

«Фиребу дасисаҳои гуноҳ аз ҳадди ҳар тасавури бекарон болотар аст. Ҳар мусибат, ҳар ранҷу марг, на танҳо далели қудрати шарр, балки низ гувоҳи ҳаққонияти Худои зинда аст. Бо вучуди он ки инсон ҳақиқатро, каломи Худои зиндари, ки то абад боқӣ мемонад ва ки ба воситаи итоат ҳаёт мебахшад, шинохтааст, сустии ӯ дар мутобик шудан ба ҳилагариҳои шайтон ба таври ҳайратовар аз ҳад мегузарад. Ҳамаи онҳое ки аз ҷониби Худо таълим гирифтаанд, Масеҳро ҳамчун Писари Ё мешиносанд. Ҳамаи онҳое ки ба баёнотҳои маълуми ошкори Худо имон намеоваранд, маъмулияти гуноҳро нишон медиҳанд ва бар ҷониби ҳаёт ва ҷовидонагӣ, ки ба воситаи муқаддасавии комили ҳақиқат ба рӯшноӣ оварда мешаванд, амал намеkunанд. Агар онҳо дар ҳислат, дар суҳанон ва дар рӯҳ тағйироте ба амал наоранд, ҷонҳо талаф хоҳанд шуд.»

«Барои барқарор шудани Биҳишт роҳи миёна вучуд надорад. Паёме, ки барои инсон дар ин рӯзҳои охир дода шудааст, набояд бо ихтироҳҳои башарӣ омехта гардад. Мо набояд бар сиёсату тадбирҳои ҳуқуқшиносони дунявӣ таъя кунем. Мо бояд мардони фуруғани дуо бошем, на он гуна амал кунем, мисли касоне ки аз василаҳои шайтон кӯр гардонида шудаанд.»

«Бисёриҳо имон доранд, вале на он имоне, ки ба василаи муҳаббат амал мекунад ва ҷонро пок месозад. Имони наҷотбахш танҳо як боварии сода ба ҳақиқат нест. “Девҳо низ имон доранд ва меларзанд”. Илҳами Рӯҳи Худо ба одамоне имоне ато мекунад, ки қувваи таҳриқдиҳанда буда, ҳислатро шакл медиҳад ва одамоне аз амалҳои зоҳирии танҳо болотар мебарад. Суҳанон, амалҳо ва рӯҳия бояд ба он воқеият шаҳодат диҳанд, ки мо пайравони Масеҳ ҳастем.

«Нури бузургтарин ва баракати азиме, ки Худо ато кардааст, дар ин рӯзҳои охир кафолате бар зидди гуноҳ ва иртидод нест. Онҳое ки Худо онҳоро ба мақомҳои баланди эътимод бардоштааст, метавонанд аз нури осмон рӯй гардонда, ба ҳикмати инсонӣ рӯ оваранд. Он гоҳ нури онҳо ба зулмот мубаддал хоҳад шуд, қобилиятҳои ки аз ҷониби Худо ба онҳо вогузор шудаанд, ба дом табдил хоҳанд ёфт, ва ҳислати онҳо барои Худо василаи озор хоҳад гашт. Худоро наметавон масҳара кард. Рӯйгардонӣ аз Ё ҳамеша бо натиҷаҳои ногузири худ пайравӣ кардааст ва ҳамеша хоҳад кард. Содир кардани аъмоле ки Худоро нописанд аст, агар аз онҳо бо қатъият тавба карда шуда ва тарк карда нашаванд, ба ҷои ҷустуҷӯи сафед кардани онҳо, бадқирдорро қадам ба қадам ба фиреб мебарад, то он даме ки гуноҳҳои бисёре бечазо содир карда шаванд. Ҳамаи онҳое ки меҳоҳанд дорои ҳислате бошанд, ки онҳоро ҳамкорони Худо гардонад ва сазовори

таҳсини Худо созад, бояд худро аз душманони Худо чудо кунанд ва ба он ҳақиқате устувор бимонанд, ки Масеҳ ба Юҳанно дод, то онро ба ҷаҳон бирасонад». Manuscript Releases, volume 18, 30–36.